

стиж, отколкото чудноватите морски пейзажи на сантименталния Мутафов

Но нещата не спират до тук. В психологическата наука е добре известен законът на т.н. "аперцепция". Възприемането на света по необходимост е свързано с миналия опит на човека и този опит слага своя отпечатък върху неговите позиции към едни или други факти. По този начин неосведомеността лесно може да прерастне в недобросъвестност, особено когато се отнася до накърнени амбиции. Особено удобно за осъществяване на неадекватна информация е абсолютизирането на фактите. И така, Веса Генева /по баща Харизанова/, която през целия си живот е била въздържател и само през последните години на два или три месеца веднаж е слагала в устата си цигара и то когато у дома и са идвали гости-пушачи, в спомените на нейните "съвременници" е пушела /без конкретизация при какви случаи/. Тя е ходела редовно на езда, въпреки че се е качвала на кон само 3-4 пъти, с който първият и съпруг Тодор Димов я е разхождал из околностите на гр. Дупница. Тя е играела на покер, което също така е толкова изолирано явление в нейния живот, колкото и ездата. Защото семейството на Руси Генов не е разполагало с излишни средства за хазарт. Напротив - животът на това семейство е протекъл в недоимък и даже обикновените детски лакомства там са се поднасяли от Коледа на Великден. Това семейство е представители на онези дребни чиновнически кръгове, които са се подчинявали строго на приетите обществени норми, въпреки наличието на пориви, понякога разкъсващи скучните и еднообразни изисквания на средата. В тази именно насока би следвало да пороботят едни биографи когато търсят формиращите фактори в личността на автора, а не в "деспотизма" на Веса Генева, която така безрезервно пожертвува младостта и будния си интелект в името на своето дете.

Впрочем, основната нишка в коментарите за писателя е ясна - прикованият във вещите /т.е. завързан за столовете/ от една налудничева майка Димитър Димов е трябвало да дочака появата на Беатриче, която го е отвела във висшите сфери на творчеството и на интелектуализма. Всички отрицателни тенденции в развитието си, своята мизантропия и песимизъм /ако такива изобщо са съществували/ Димов дължи на злощастното си семейство. Всички дръзновени замисли са плод на безконечните разговори по кафенетата на софийските сноби. Този подход за разглеждане на творческите личности открива пред нас множество въпроси, а именно: ако семейната среда е основен фактор в развитието на твореца, защо всички членове на едно семейство не станат творци и защо съществува такова голямо разнообразие в характерите, търпели едни и същи фамилни въздействия и традиции? И не станаха ли